

НАША

3 | 2024

НОВОАПОСТОЛЬСЬКА

СІМ'Я

ЧАСОПИС НОВОАПОСТОЛЬСЬКОЇ ЦЕРКВИ

ПОДЯКА ТВОРЦЕВІ

Богослужіння
у м. Аугсбурзі / Німеччина
(Буття 8, 22)

БІЛЬШЕ,
НІЖ ЛЮБОВ?

Про значення дружби
у житті людини

Дружба

Разом по життю

ЗМІСТ

5

ІМПУЛЬС

- 3 Даром
(імпульс із богослужіння
Першоапостола)

БОГОСЛУЖІННЯ

- 5 Першоапостол Жан-Люк Шнайдер
у м. Аугсбурзі/Німеччина, 1 жовтня
2023 року

ДРУЖБА

- 12 Віч-на-віч
(про дружбу в Біблії)
- 14 Дружба упродовж життя
(про друзів і дружбу у різному
віці)
- 16 Більше, ніж любов?
(про дружбу з філософської
і церковної точок зору)

Фото: showcake/stock.adobe

18

ДРУЖБА

- 18 Щоб друзі не стали
ворогами

ТОЧКА ЗОРУ

- 20 Ісус – наш найкращий Друг
(Апостол Юрг Збінден)

ПОРАДИ БАТЬКАМ

- 21 Як залучити дітей до громади?

КОРОТКІ РЕПОРТАЖІ

- 22 Апостол Будник у Західній Україні

ОПОВІДЬ

- 24 Про знищення ворогів

Даром

У книзі Одкровення 21, 6 сказано: *«Я спраглому дам даром від джерела води життя»*. Слово «даром» не означає, що ця вода – тобто спасіння – не має ціни чи що бажання отримати її є даремним. Воно означає, що спасіння можна отримати тільки завдяки Господній милості. Його не можна купити за жодні гроші світу, ані заслужити ділами. Плекати традиції, молитися і прославляти Бога – це добре й важливо, але це не веде автоматично до спасіння. Навіть постійне відвідування церкви не є гарантією спасіння. Ісус мовив: *«Не кожний, хто промовляє до Мене: «Господи, Господи!» – ввійде в Царство Небесне...»*

Одразу після цього Ісус сказав, що треба робити, аби увійти в Боже Царство: *«... лише той, хто чинить волю Отця Мого, що на небі»* (Від Матвія 7, 21). Божа воля полягає в тому, аби вірити в Ісуса Христа та йти вслід за Ним. А що зокрема це означає, Він сформулював у подвійній заповіді любові: *«Люби Господа, Бога твого, всім серцем твоїм, усією твоєю душею і всією силою твоєю і всією думкою твоєю; а ближнього твого, як себе самого»* (Від Луки 10, 27).

Отже, спасіння неможливо заслужити ані грошима, ані добрими ділами. Тільки Ісус Христос – це двері до нашого спасіння. На все милість, милість нашого Господа Ісуса Христа, яка є дарунком. Її ми отримуємо даром.

Імпульс із богослужіння Першоапостола

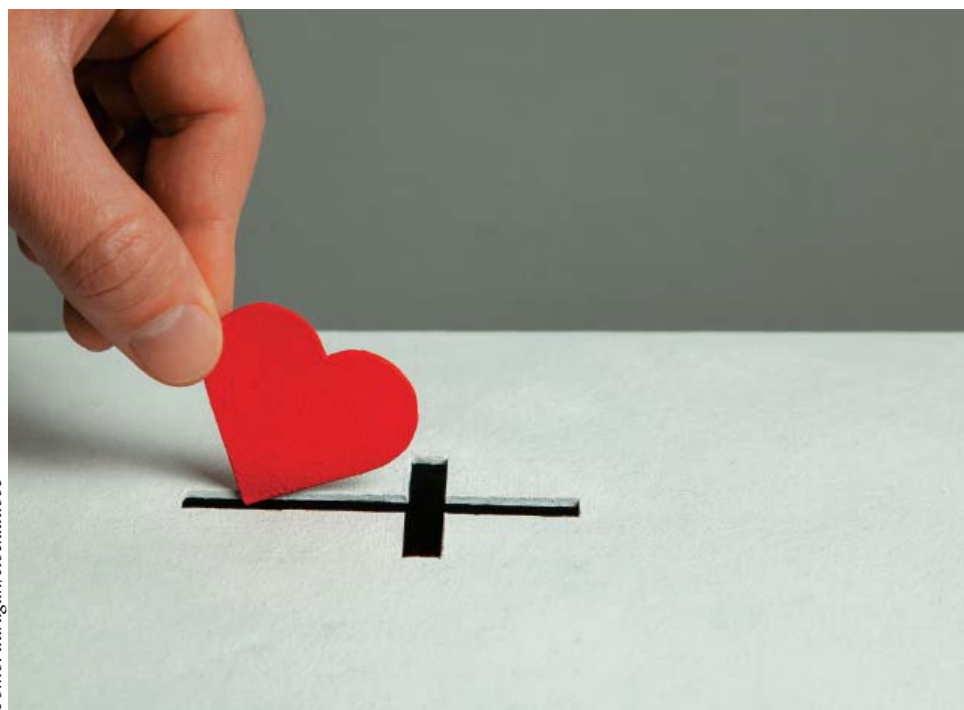

Фото: adragan/stock.adobe

Подяка Творцеві

1 жовтня 2023 року Першоапостол Жан-Люк Шнайдер проводив святкове богослужіння з нагоди Дня подяки за врожай у м. Аугсбурзі (Південна Німеччина). В основу цього богослужіння була покладена біблійна цитата з Буття 8, вірша 22.

«Покіль земля землею, - сівба й жнива, холод і спека, літо й зима, день і ніч не перестануть більше бути».

Буття 8, 22

Дорогі брати і сестри, ми вдячні Богові за те, що маємо змогу бути на цьому урочистому богослужінні в такому великому колі. Перед початком богослужіння ми домовилися з дітьми, що сьогодні спершу відбудеться коротке богослужіння для дітей, а потім – довге богослужіння для дорослих.

Отже, спочатку богослужіння для дітей. Ви гарно виконали пісню про те, чому ми сьогодні зібралися разом: ми хочемо подякувати милостивому Богові. Ми хочемо подякувати Йому, бо знаємо і віримо, що саме Він створив землю. Саме Він створив сонце, місяць і зорі. Саме Він створив рослини і тварин. Це прекрасно, і ми вдячні Йому за це.

Бог піклується також про те, аби зростали рослини. Без Нього це не відбувається. Без Нього ти можеш посадити щось у землю, але з цього нічого не вийде. Ми завдячуємо Богові за те, що коли сіємо насіння, то з нього щось виростає. Саме Він дбає про те, аби корова давала молоко, бджола – мед, курка – яйце; усім цим ми завдячуємо милостивому Богу. Ми також знаємо, що Він дає нам здоров'я, і за це ми також вдячні Йому.

Утім, ви можете сказати: «Так, але мої мама і тато купують їжу в супермаркеті – і коли вони підходять до каси, то їм доводиться платити за неї. Це не Бог дає, а купують мої тато чи мама». Так, це правда. Але чому вони мали змогу купити це? Тому що милостивий Бог потурбувався про те, аби вони мали роботу й отримували за неї гроші. За це ми також вдячні милостивому Богові й кажемо: «Боже, ми дякуємо Тобі за те, що тато і мама можуть працювати й утримувати нас». Ми молимося перед кожним прийомом

їжі й дякуємо милостивому Богові; і кожного разу, коли приходимо до церкви, то спільно в громаді також дякуємо милостивому Богові. Але сьогодні ми хочемо подякувати Богові по-особливому, влаштувати для Нього велике свято з усіма своїми друзями – ось чому нас так багато – і піднести Йому подарок. Ми приносимо Йому свої жертви, свої серця і виконуємо пісні для Нього; просто для того, аби викликати в Нього радість і сказати: «Сьогодні в цьому великому колі ми дякуємо Тобі по-особливому. Ми організували велике свято і всі разом приходимо до Тебе, аби скласти Тобі подяку».

У цьому полягає суть сьогоднішнього Дня подяки за врожай. Я упевнений, що хтось може сказати: «Але, Першоапостоле, знаєш, у Бога також не все так однозначно. Адже одним Він дає багато, а іншим – мало. Одні люди здорові, а інші хворі. Є люди, які мають дуже багато, а є дуже бідні».

Це правда. Милостивий Бог дає не все і не всім, а доволі по-різному. Є багаті люди і є бідні. Але хіба це означає, що Бог несправедливий? Ні! Насправді, Він дає людям все, що їм потрібно. Це як хтось у школі приносить щось поїсти, а інший, можливо, каже: «Поділися!». Саме так чинить Бог. Він дає одній людині трохи більше, а іншій трохи менше, а потім каже людям: «Вам вистачить на всіх, якщо будете ділитися». Таким є завдання людей. Милостивий Бог забезпечує всіх людей, але треба справедливо ділитися. Саме в цьому проблема, а не в Бозі. Отже, дякуймо милостивому Богові. Ви знаєте, що люди завжди скаржаться і рідко бувають вдоволені. Мені на думку приходить одна африканська історія: на базарі зустрічаються два жебраки. Один з них сліпий і скаржиться: «Бог несправедливий. Усі люди бачать, а я – ні. Я абсолютно нічого не бачу». Він почував себе вельми нещасним. Потім зустрів ще одного жебрака, який каже: «Ні, мені набагато гірше. Бог зовсім несправедливий. Він дав мені ноги, але вони не працюють. Я кульгаю. Я не можу ходити. Усі люди ходять, а я – ні. Бог несправедливий». Вони скаржаться один одному на свої біди, і, звісно, кожен вважає, що знаходиться у най-

гіршій ситуації – аж поки в якийсь момент одному з них не спадає на думку: «Ти можеш ходити, а я добре бачу. Тож спробуймо разом. Ти нестимеш мене, а я вестиму тебе». І тоді сильніший, який був сліпим, взяв кульгавого на спину. Один ішов, а інший вів його. І це обох влаштувало. Замість того, аби звинувачувати милостивого Бога, вони сказали: «Бог дав мені доброго друга, який допомагає мені, і разом у нас усе виходить». Це абсолютно відповідає сьгоднішній події. Так, Бог дає нам не все, але Він дає нам чимало добрих друзів: у сім'ї та у Його справі. І коли ми допомагаємо й захищаємо один одного, то розуміємо: насправді, милостивий Бог дає мені все необхідне. Що ж, це було богослужіння для дітей. Тепер ми переходимо до богослужіння для дорослих.

Божий заповіт з Ноем

Отже, дорогі брати й сестри, у нашій біблійній цитаті йдеться про потоп. Це не дуже популярна тема. Кожного разу, коли я розповідаю про це, то отримую листи, бо тут думки різняться. Є віруючі, які кажуть: «Так, розповідь про потоп – це Боже слово. Усе відбулося саме так, як написано в Біблії. І його треба сприймати буквально».

Інші кажуть: «Ні, це неможливо. Не можна розуміти потоп буквально. Хоча б через образ Бога, про Якого розповідається, що Він наділений людськими рисами. Сказано зокрема, що Бог раптом збагнув, що люди є злими, так, ніби Він цього досі не знав! І Він пошкодував про те, що створив людей. Чи може Бог шкодувати, що створив людей? Адже Він досконалий і знає все. Тут щось не так. А потім Бог розсердився і захотів убити усіх людей; чи претендує це на істину!?! Історію про потоп треба розуміти в переносному, а не в буквальному значенні. Бо вона не зовсім відповідає нашому уявленню про образ Бога. Окрім того, у розповіді є протиріччя: з одного боку, потоп триває довго, а з іншого – коротко. Її слід розуміти образно».

А ще інші кажуть: «Це давня легенда, яку єврейський народ перейняв від інших культур. Цю легенду розповідали десятиліттями й століттями раніше. Отже, це давня історія, яка просто перейшла в єврейську традицію».

Не моя справа – давати відповідь на це запитання. Я і не хочу втручатися. Святий Дух не каже мені, чи це правда, чи ні; бо це не є дорученням Апостольства. Доручення Апостольства із спонуки Святого Духа полягає в тому, аби дати пояснення посланню, яке стоїть за цією подією; пояснити, що милостивий Бог намагається нам донести цим? Це важливо! А інші нехай дис-

кутують, чи відбулося це насправді, чи ні? Скажу відверто: мене це зовсім не цікавить. Мене цікавить тільки одне: що Бог намагається мені сказати цим. І це очевидно. Бог хоче сказати нам, сьогодні також: «Будьте пильними, гріх призводить до смерті, гріх віддаляє тебе від Мене. Будь обережний, гріх таїть у собі неабияку небезпеку».

Цією історією Бог хоче сказати, що любить людей і бажає їм спасіння; що Він спасе праведних. А хто такий праведний? Це той, хто вірить і відповідно поступає – як це робив Ной. Він повірив у те, що Бог сказав йому, і відповідно чинив. Він побудував ковчег й увійшов у нього. Праведна людина вірить у Бога й виконує Його слово. Це важлива складова цього послання. А про наступну складову цього послання ми читаємо у нашій біблійній цитаті: після потопа Бог пообіцяв Ною: «Покіль земля землею, – сівба й жнива, холод і спека, літо й зима, день і ніч не перестануть більше бути. (Бут 8, 22). Це Заповіт, який Бог уклав з людьми і він підводить нас до сьгоднішньої теми: дякуймо Богові за те, що Він уклав цей Заповіт з людьми і виконує його досі. Він узгоджується зі святом Подяки за врожай. Ми вдячні милостивому Богові за укладений з Ноем Заповіт, яким ми досі послуговуємося».

Цей Заповіт охоплює так багато всього. Бог виразно каже: «Я Той, Хто дає, Я – Дарувальник і Творець. Я даю вам насіння і врожай, мороз і спеку, день і ніч. Я ухвалю рішення». Так проявляється Божа турбота й прихильність до людей. Він – Дарувальник усього сущого. Людям годі самотужки впоратися з усім, їм потрібен Бог, і тільки від Нього вони можуть отримати все необхідне. Усе походить від Бога».

Цим Заповітом Бог демонструє також Свою милість – і Він доводив це впродовж усієї історії людства. Адже перед тим Він мовив: «...бо помисли людського серця злі вже з молодощів» (Бут 8, 21). Бог дуже добре знає, що люди грішні й завжди будуть грішними. Але, як сказано в Новому Заповіті, Він дозволяє сонцю світити на злих і добрих, і дощу падати на праведних і неправедних (пор. Від Матвія 5, 45).

Цей аспект Заповіту включає в себе також обітницю того, що Божі турбота й прихильність до людей не залежить від їхньої поведінки – доброї чи поганої, праведної чи неправедної; Він турбується про всіх і дає їм те, що потрібно для життя. Він є Богом не тільки турботи, а й Богом милості. Він дарує нам те, на що ми не заслужили, Він дбає про всі Свої створіння, незалежно від того, як люди поведуться; Він турбується про них. З цим Заповітом пов'язана ще одна обітниця – Божа вірність. Божа обітниця діятиме доти, поки існуватиме земля. Ніколи не настане день, коли Бог скаже: «Досить з Мене, кінець!»

☞ Оркестр забезпечував музичне оформлення

☞ Вступною була пісня «Хай, громадо, твій загал» (№ 255 в україномовному пісеннику).

АПОСТОЛ

ЖАННО ЛЯЙБФРІД

Апостол Жанно Ляйбфрід (Франція) сказав: іноді бувають дні, коли, проявляючи вдячність, хочеться обійняти увесь світ, а наступного дня – усе з точністю до навпаки. Однак вдячність Богові не повинна залежати від настрою дня: «Вона є плодом Святого Духа і залежить від наших стосунків з Богом. Ми любимо Бога, бо знаємо, що Він вірний, що не бажає нам зла; тому, незалежно від наших особистих життєвих обставин, щодня щиро дякуємо Йому». Ще однією причиною для вдячності є те, що Бог може з малого зробити велике: «Жоден з нас не є малим перед Богом. Адже Він з грішника, який вірить і довіряє Йому, може зробити царя і священника», – завершив Апостол.

АПОСТОЛ

ДІРК ШУЛЬЦ

Апостол Дірк Шульц (Північна і Східна Німеччина) зазначив, що незабаром Ісус Христос повернеться, аби зібрати Свій урожай: «Усвідомлюймо знову й знову, що це неабиякий дар - бути Божою дитиною, знати вже тут і зараз так багато про те, що відбудеться у вічності, а також про те, що я належу до Божого врожаю». Оскільки сівба визначає врожай, то особливо важливо сіяти насіння любові, єдності й готовності стояти один за одного. Прислів'я: «Хто посіє вітер, той пожне бурю» не завжди стосується Бога: «Той, хто кається, хто жалкує, що скоїв зло, що вчинив недобре, може справедливо сподіватися, що бурі не буде, бо Бог є Богом милості, життя, радості й надії».

Бог потурбується про те, аби люди жили на цій землі до самого кінця. Він оберігає Своє творіння і піклуватиметься про нього – аж до самого кінця. Це вселяє неабияку втіху: про кінець землі вирішують не люди, і він не буде наслідком людських проступків. Ні, рішення про кінець землі ухвалить Бог, як тільки створить нову землю. Тому нам нічого боятися. Бог каже нам: «Не хвилюйтеся. Я подбаю про землю. Про сівбу, врожай, мороз, спеку, вдень і вночі. Я піклуватимусь про це до самого кінця, аж поки не створю для вас нову землю. До тих пір Я піклуватимусь про неї».

Такими є обітниці, що впливають із Заповіту з Ноем. Це, насамперед, Божа турбота: «Я – Той, Хто дає, Я – Дарувальник, Я дам вам усе необхідне, незалежно від того, чи ви добрі, чи погані, праведні, чи неправедні. Моя прихильність, Моя любов до людей не залежить від їхньої поведінки. Я піклуватимусь про них до самого кінця, а рішення про кінець Я Сам ухвалюю, тож ні про що не турбуйтеся. Якщо Я знищу землю, то створю натомість нову, кращу, ще прекраснішу. Хіба це не причина для вдячності? Дякуймо Творцеві за Його творіння, за Його турботу і за Його вірність.

Сказати легко – а далі?

Легко сказати: ми дякуємо. Але як саме виразити свою вдячність? Нам, перш за все, треба визнати Бога як Дарувальника й усвідомити, що все, що маємо, ми завдячуємо Йому; що це не є нашою заслугою чи чимось само собою зрозумілим. Ми завдячуємо Богові всім, що маємо в своєму житті. Він Дарувальник усіх добрих дарів. Цю думку сучасний світ не сприймає. Адже всі переконані: якщо в мене все гаразд, то мені так належить. Бо я для цього щось зробив, я виконав усе, що Бог велів мені. Тому Бог в обов'язку переді мною.

Ні! Наша вдячність полягає насамперед у тому, аби визнати: усе, що ми маємо, походить від Бога, а не від наших заслуг. Нам годі претендувати на це. Бо ми повністю залежимо від Нього та від Його милості. Той, у кого такий настрої душі, може щиро дякувати Богові. Це найперша думка щодо того, як виявляти істинну вдячність.

Інший, вельми конкретний спосіб дякувати Богові – це жертва подяки, яку ми сьогодні принесли Йому. Звісно, Бога не цікавлять гроші; у Нього немає банківського рахунку і Він не потребує його. Але своєю готовністю жертвувати ми висловлюємо довіру до Дарувальника: нам достатньо того, що Він дає. Ми віддаємо Йому належне, а те, що залишається, вистарчить нам. Наша жертва – це вираження нашої вдячності, визнання нашої залежності від

ОКРУЖНИЙ АПОСТОЛ

МІХАЕЛЬ ЕРІХ

Окружний Апостол Еріх (Південна Німеччина) зокрема сказав: «Важливо звіщати Євангеліє іншим людям. І чи є більш радісна, більш прекрасна, більш важлива звістка, ніж Євангеліє? Звісно, ні! Що б ми не робили, ми маємо сіяти насіння у своєму особистому оточенні – словом, ділом й усією своєю сутністю». Прагнімо жити в душі Євангелія: «Що б ми не робили, робімо з любові до Бога і до ближнього, тоді наше життя у підсумку буде успішним». Ми можемо не всім бути задоволені, можемо навіть бачити певні недоліки. Але той, хто сіє зерно Євангелія, здобуває прихильність Бога та Його благословення», - завершив Окружний Апостол.

Бога й наша довіра до Нього. Саме так нам треба виражати вдячність Богові.

Як ще нам виражати свою вдячність? У ставленні до Його дарів. Коли діти кажуть: «Дуже дякую, це прекрасний подарунок», а потім він лежить десь у кутку, то ми розуміємо, що їхня вдячність формальна. Тож виражаймо свою вдячність у ставленні до Божих дарів: як ми ставимося до створеного Богом світу, як ми ставимося до свого життя, до своєї сім'ї, до своєї дружини, до своїх дітей, до своїх батьків? Якою є наша поведінка? Чи правильним є наше ставлення до подарованих Богом дарів? Адже так ми виражаємо Йому свою вдячність. Ще один момент, про який я вже згадував раніше, коли звертався до дітей. Ми можемо виражати свою вдячність, ділячись з іншими, знаючи: вони мають менше, ніж я; але вони не заслуговують на менше. Давайте ділитися, давайте допомагати один одному. Це не означає, що я маю віддати ближньому все, що маю; ви розумієте, що я маю на увазі. Коли ми ділимося Божими дарами, коли допомагаємо й підтримуємо один одного, то виражаємо Богові вдячність. Дозвольте мені згадати про ще один дуже важливий момент щодо вираження Богові вдячності: будувати свої стосунки з Богом так, щоб вони абсолютно не залежали від нашого благополуччя. Незалежно від того, скільки ми маємо, мало чи багато, це не має впливати на наші стосунки з Богом. Адже Бог дарує нам Свої дари, незалежно від того, чи праведні ми, чи ні; отже, Бог вірний, і ми також маємо довіряти Йому. Наша любов до Бога, наші стосунки з Ним не мають нічого спільного з дарами, які Він дає нам. Дарувальник для нас важливіший, ніж Його дари. Саме так ми виражаємо свою вдячність Творцеві за все, що Він дає нам у земному житті.

Новий Заповіт

Історія про потоп є також передвісником запровадженого Ісусом Христом Нового Заповіту. Грішник віддалився від Бога, та Бог хоче через Ісуса Христа спасти його. Він спасає праведників, тобто тих, хто вірить в Ісуса Христа і слідує за Ним. Так, як Бог колись розмовляв з Ноем, так Він розмовляє з нами через Ісуса Христа. Ті, хто вірить в Нього і Його послання та слідує за Ним, отримують спасіння. У Новому Заповіті вода потопу є прообразом хрещення (пор. 1 Петра 3, 20-21). Завдяки цьому здобувається перемога над гріхом і народжується нова людина, яка отримує спасіння, подібно до того, як отримав порятунок Ной та його сім'я.

Ковчег символізує Церкву Христову. Мені подобається цей образ: Ной і його сім'я врятувалися у ковчезі. Бог давав указівки Ноеві, як будувати ковчег, а йому довелося самотужки зводити його. Йому треба було працювати, й,

очевидно, дуже важко. Прекрасний образ для церкви: Бог подарував церкву, Ісус Христос заснував її, а люди мають робити свій внесок.

Ми дякуємо Богові за спасіння, яке Він дарує нам, а також за створений Ним світ. Ніхто інший не здатний подарувати спасіння. Це – Божий дар, це – істинна милість. Ми не заслуговуємо на спасіння, навіть найпобожніша людина на землі не здатна створити для себе його, воно походить виключно від Бога. Ми повністю залежимо від Його милості. Вона є дарунком Його турботи про нас. Бог пропонує Свою милість і спасіння усім людям. Він не дивиться, чи є людина злісним грішником, а чи побожною людиною. Будь-хто може спастися, навіть найбільший грішник, адже Божа любов є безумовною. Він хоче допомогти всім людям, щоб вони не скоїли. Усе, що Він вимагає від людини, – повірити в Ісуса Христа й слідувати за Ним. Бог нікого завідомо не виключає; усі можуть отримати спасіння.

Бог не тільки Турботливий, не тільки Милосердний, а й Вірний. Він дбатиме аж до самого кінця про те, щоб люди досягнули спасіння. Сьогодні Він дарує нам спасіння через проповідь Євангелія і через таїнства, які вершать Апостоли.

Навіть у час Великої скорботи Бог дбатиме про ту частину Своєї Церкви, яка залишиться на землі. Ми знаємо про образ жінки, одягненої в сонце (пор. Одкровення 12). Як саме це відбудеться? Я не знаю – і знати не хочу, бо тоді хочу бути разом з Ним. Але навіть у час Великої скорботи Він дбатиме про Свою Церкву, ми можемо покластися на Нього. У Царстві Миру буде також відкритий доступ до Його спасіння. Він пропонуватиме його аж до самісінького кінця. У цьому полягає Божа остаточна вірність, вірність аж до останнього суду. А потім Він створить нову землю. Поки існуватиме наша земля, Бог пропонуватиме людям Своє спасіння. Адже Він – вірний Бог. Будьмо вдячні Богові за це – і я свідомо вкотре повторюся – визнаючи, що Він є Дарувальником. Він – наш Спаситель. Ми не заслужили на це. Нашу вдячність ми також виражаємо, приносячи духовні жертви. Ми відмовляємося від того, що не подобається Богові. Це не так просто. Ми здобули в своєму житті певний досвід, у нас є свої погляди, свої думки, а милостивий Бог каже: «Ні, відмовся від цього! У Мене інший погляд на це». Це жертви, які нам можуть дорого обійтися. Але, дорогі брати й сестри, знаючи, що Господь дає нам спасіння, на яке ми не заслуговуємо, ми можемо довіритися милостивому Богові й піти на ці жертви. Важливо зрікатися своїх думок, усього того, що не подобається Богові, що порушує наші стосунки з Ним, що шкодить нашому єднанню з Ним. Відмовмося від цього у

знак вдячності Богові. Вдячність за спасіння ми можемо виражати також своїм ставленням до Його дарів. Я не раз говорив про це на останніх богослужіннях, бо це близько моєму серцю: «Брати і сестри, будьмо обачними щодо того, як поводитися з Господньою милістю». Знаєте, мене вельми непокоїть цей автоматизм: я згрішив, але це не має значення, у неділю відбудеться прощення гріхів. Ти граєшся з Господньою милістю! Чи усвідомлюєш ти, що Ісусові Христові довелося чимало страждати і потім померти, аби твої гріхи були прощені? А ти так легковажиш цим? Усе не так просто! Це прояв невдячності по відношенню до Бога. Ми, виражаючи Богові вдячність, хочемо відповідально ставитися до Господньої милості. Дозвольте мені навести ще один приклад. Церква Ісуса Христа, наша громада – це Божий дар. Наш брат, наша сестра – це Божий дар. І тут ми також можемо проявляти свою вдячність, відповідально ставлячись до спільноти, до громади, до нашого брата, до нашої сестри. Ми можемо ділитися з ними як в земному, так і в духовному відношенні. У наш час це стає усе важливішим: утішати один одного, допомагати один одному – я зараз не веду мову про земне, а – про спасіння; підтримувати один одного у вірі й полегшувати своєму ближньому слідування за Ісусом Христом у ці іноді божевільні часи. Мова йде не про те, щоб ми повчали його, а про те, аби показати, що ми любимо його, бо Ісус спершу полюбив його;

що милостивий Бог поруч з ним, навіть якщо здається, що це не так, і що ми теж поруч з ним; що він важливий для милостивого Бога і важливий для нас; що він може розповісти нам про все, а ми будемо слухати його, навіть якщо він розповідатиме свою історію уже в п'ятдесятий раз. Ділімося також і в цьому сенсі.

Останній момент стосується вірності, наших стосунків з Богом. Не має значення, як виглядає громада, чи вона велика, чи дуже маленька, чи Бог дав нам багато – чимало братів і сестер, чудовий оркестр, чудовий хор – а чи в нашій громаді немає навіть органа й органіста: наші стосунки з Богом мають бути незмінними. Наша любов до Бога не має залежати від цього. Що б з нами не трапилося, зберігаймо вірність Господу, і будьмо впевнені: Він вірний і виконає те, що обіцяв. Бути вдячним Богові за Його Заповіт означає також терпляче і впевнено чекати, поки Він зробить те, що обіцяв, знаючи, що Бог – це істина, і що Він вірний. Він виконує те, що обіцяє. Так, як Ноїв Заповіт є підтвердженням Божої вірності у земному відношенні, так і в духовному відношенні Бог доводить нам Свою вірність. Відповімо на Його вірність своєю вірністю. Це лише декілька думок щодо свята Подяки за врожай, а також щодо Заповіту Бога з Ноем. Нехай Святий Дух поглибить ці думки у вашому й моєму серцях.

≡ Дитячий хор виконав пісню перед доповненням до проповіді Апостолом Ляйбфрідом

Віч-на-віч

Про дружбу в Біблії

Ісус Христос та Його учні

Він розповідав їм усе, що почув від Отця. Друг Ісуса – це той, хто виконує Його волю: «Ніхто неспроможен любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає» (Від Івана 15, 13 і далі).

Істинні друзі

- готові накликати на себе гнів своєї сім'ї (1 Самуїла 20, 24 і далі);
- уміють разом мовчати (Іова 21, 3);
- протистоять разом ворогам і спільно виконують Божі заповіді (Даниїла 1-3);
- докладають великих зусиль, аби допомогти один одному (Від Марка 2 і далі);
- дають один одному те, що один в одного просять (Від Луки 11, 5 і далі);
- уміють миритися (Іова 42, 7 і далі);
- готові піти один за одного навіть на хрест (Від Івана 19, 25 і далі);
- цілковито й повністю приймають рішення на користь один одного (Рут 1, 16 і далі);
- утішають один одного (Іова 2, 11 і далі);
- люблять один одного в будь-який час (Приповідок 17, 17);
- дають поради один одному (Приповідок 27, 9);
- моляться один за одного і заступаються один за одного перед Ісусом (Від Луки 7, 6);
- радіють разом (Від Луки 15, 6 і 9);
- приймають друзів свого друга так, як ніби приймають їх самих (До Филимона 1, 17).

Утішення в житті

Розмова з мудрецем Ісусом Сирахом (II ст. до н.е.) про дружбу

Навіщо людині шукати друзів?

Вірний друг – це надійний захист: хто знайшов його, той знайшов скарб. Вірний друг цінніший від золота, йому нема ціни. Вірний друг – утішення в житті; його знаходить той, хто Господа боїться (Сираха 6, 14 і далі).

Як саме знайти друга?

Якщо ти хочеш придбати друга, то спершу перевір його на вірність і не довіряй йому занадто швидко (Сираха 6, 7).

Як дізнатися, що я знайшов істинного друга?

«Друга годі спізнати у щасті, зате ворог не укриється – при нещасті» (Сираха 12, 8).

Чи триває дружба упродовж усього життя?

Ні, бо багато хто є другом доти, поки йому вигідно, а в біді він не встоїть. І багато друзів згодом стають ворогами, і сваряться так, що тобі соромно за них. І багато приятелів сидять з тобою за однією трапезою, але «в день горя твого» не підтримують тебе (Сираха 6, 8 і далі).

Як бути добрим другом?

Не поширювати неправди про свого брата чи друга. Творити добро своєму другові до кінця свого життя і давати бідним стільки, скільки можеш дати. Любити свого друга й зберігати йому вірність! (Сираха 7, 12; 14, 13)

Чого слід уникати?

Дехто від сорому дає обіцянки другові й без причини наживає собі в ньому ворога. А той, хто розголошує таємниці, утрачає довіру й більше ніколи не знайде друга. Якщо ти скривдив свого друга, то не хвилюйся, бо ви знову помиритися; образа, неповага, розголошення таємниць і підступні плітки відштовхнуть від тебе будь-якого друга (Сираха 20, 23; 27, 16; 22, 22).

Чому варто боротися за друга?

Не кидай старого друга, бо будь-який новий йому не пара. Новий друг подібний до молодого вина: як тільки воно постаріє, то буде приємним на смак (Сираха 9, 10).

Друзі Бога

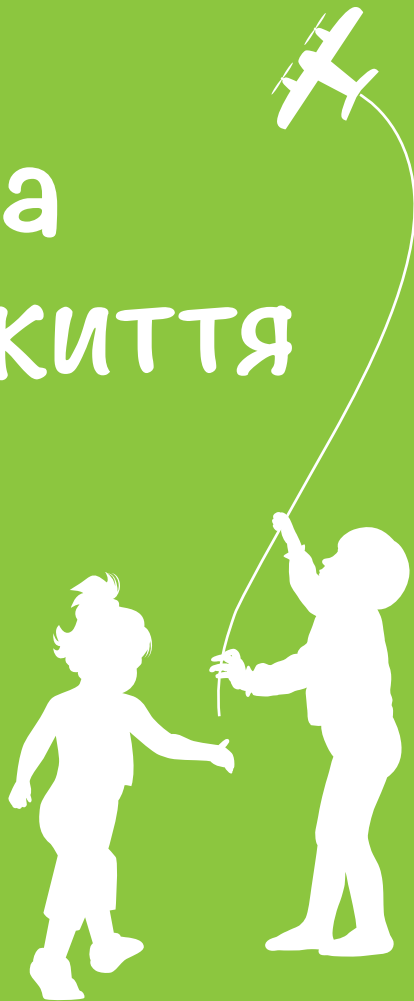
Авраам був названий другом Бога (Яків 2, 23). У Біблії повідомляється також про те, що Бог віч-на-віч розмовляв з Мойсеєм, як людина розмовляє зі своїм другом (Вихід 33, 11). Бог дружить з праведними (Приповідок 3, 32).

Дружба упродовж життя

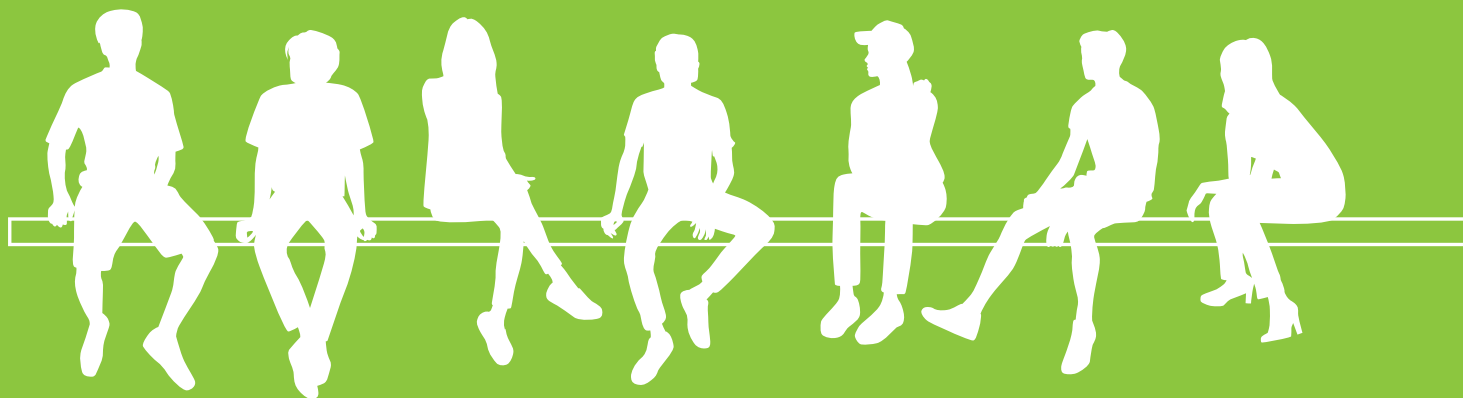
Навіть **немовлята** вступають за-любки у контакт з іншими дітьми й позитивно реагують на них. Як тільки вони починають ходити, то намагаються наздоганяти їх.

Перші дружні стосунки формуються приблизно у віці **трьох років**. Друг – це той, хто грається з тобою, хто дає тобі солодощі чи поділяє твої інтереси. Дружба в цьому віці короточасна і спонтанна – якщо хтось повівся погано, то він уже не друг.

У **молодшому шкільному віці** погляди на дружбу міняються. Базова довіра, якої діти навчилися від дорослих, тепер переноситься на їхніх друзів. На цьому етапі розвитку діти починають усвідомлювати, що дружба – це товариство, допомога, захист і підтримка, і що вона вимагає довіри й вірності. Разом з друзями вони почувають себе сильними й можуть краще відстоювати власні інтереси. Дружба вже не виникає так спонтанно, як у маленьких дітей, і триває довше, та все ще може раптово обірватися.

Починаючи з **13 років**, підлітки дедалі частіше шукають дружби з протилежною статтю, дружба стає тіснішою, а при виборі друзів важливим критерієм стає характер. Друзі дедалі частіше розповідають один одному про свої почуття і думки.

Люди старшого віку в порівнянні з дітьми рідше заводять нових друзів. У більшості людей кількість соціальних контактів значно зменшується у віці **від 30 до 40 років** через професійну й сімейну зайнятість. Дружба стає менш випадковою. Коли чоловіки одружуються, то кількість друзів нерідко зменшується удвічі.

У більш старшому віці – коли діти покидають дім – кількість друзів знову зростає. Для літніх людей стабільні дружні стосунки є важливим фактором підтримки їхнього психічного здоров'я. Однак **після 80 років** переважна більшість людей підтримують регулярні контакти лише з невеликою кількістю друзів і родичів.

Більше, ніж любов?

Жінки не здатні на істинну дружбу – у цьому впродовж багатьох століть були переконані філософи й церковні вчителі. Вони вважали, що істинна дружба можлива тільки між чоловіками. Дивне уявлення з точки зору сьогодення... Утім, воно є достатньою причиною, аби розібратися в цьому питанні. Як люди впродовж багатьох століть описували дружбу?

Платонічна любов

Грецький філософ Платон (427-347 рр. до н.е.) був одним із перших, хто описав різноманітні форми дружби. На той час вважалося, що красиве, здорове тіло захоче в собі розумний і красивий дух. На думку Платона, людей приваблює щось добре й прекрасне, тому дружба виникає між мудрими чоловіками й вродливими юнаками. Такі чисто духовні стосунки, які ґрунтуються на душевній прив'язаності, досі називають платонічною дружбаю.

Дружба - це одна

душа

у двох тілах.

Аристотель

Союз за розрахунком

У філософа Аристотеля (384-322 рр. до н.е.) дружба включає в собі всі форми суспільного співжиття, зокрема ділові стосунки, військово товариство чи шлюб. У таких стосунках людину цінують не стільки за те, ким вона є, а за те, що вона може дати іншій людині.

Аристотель вважає, що ідеальна дружба – це стосунки, в яких один любить сутність іншого. Він також вважає, що такі стосунки складаються між людьми, які схожі за характером.

ФРІДРІХ ШИЛЛЕР (1759–1805 рр.)

Чеснота

У римлян дружба – це одна з найголовніших чеснот. Римський філософ Цицерон (106-43 рр. до н.е.) описує ідеального друга як благородного римського громадянина, хороброго, правдивого й мудрого. Найважливішою умовою для дружби є, як він вважає, уміння досягати злагоди. Обидва друзі отримують вигоду від такої дружби, бо переслідують однакові цілі й ідеали та в кращому випадку сліпо довіряють один одному.

Спорідненість душ

Учитель церкви Августин (354-430) вважав друга другою половиною своєї душі. На його думку, дружба виникає завдяки Божественній волі й Божественній любові, вкладеній у людську душу. Августин прагне до тісних дружніх стосунків з Богом, які є для нього водночас передумовою любові до всіх людей. Дружба як практичний прояв любові до ближнього є для Августина вираженням любові до Бога.

Взаємодоповнюваність

У XVIII ст., в епоху Просвітництва, любов і дружбу розглядали як потребу людини. Між друзями мали

панувати довіра й щирість. Філософ Еммануїл Кант (1724-1804) спробував у цьому відношенні створити реалістичний образ дружби. Він розрізняє три мотивації дружби: задоволення потреб і взаємодопомога; спільні інтереси; благополуччя, що ґрунтується на подібних принципах. Основою дружби, на його думку, є не схожість мислення, а скоріше різноманітність і взаємодоповнюваність. Споріднені моральні принципи є для нього також обов'язковою умовою для дружби.

Вірність

У XIX ст. дружбу часто ідеалізували, як, приміром, у баладі Фрідріха Шиллера (1759-1805) «Порука». У ній він зображує друзів, які готові померти один за одного. Чуйність, порядність й щирість вважаються тепер важливими складовими дружби. Ідея рівності й солідарності всіх людей, яка тоді зароджувалася, призвела до того, що жінок дедалі частіше вважали здатними до дружби.

Альтернативна сім'я

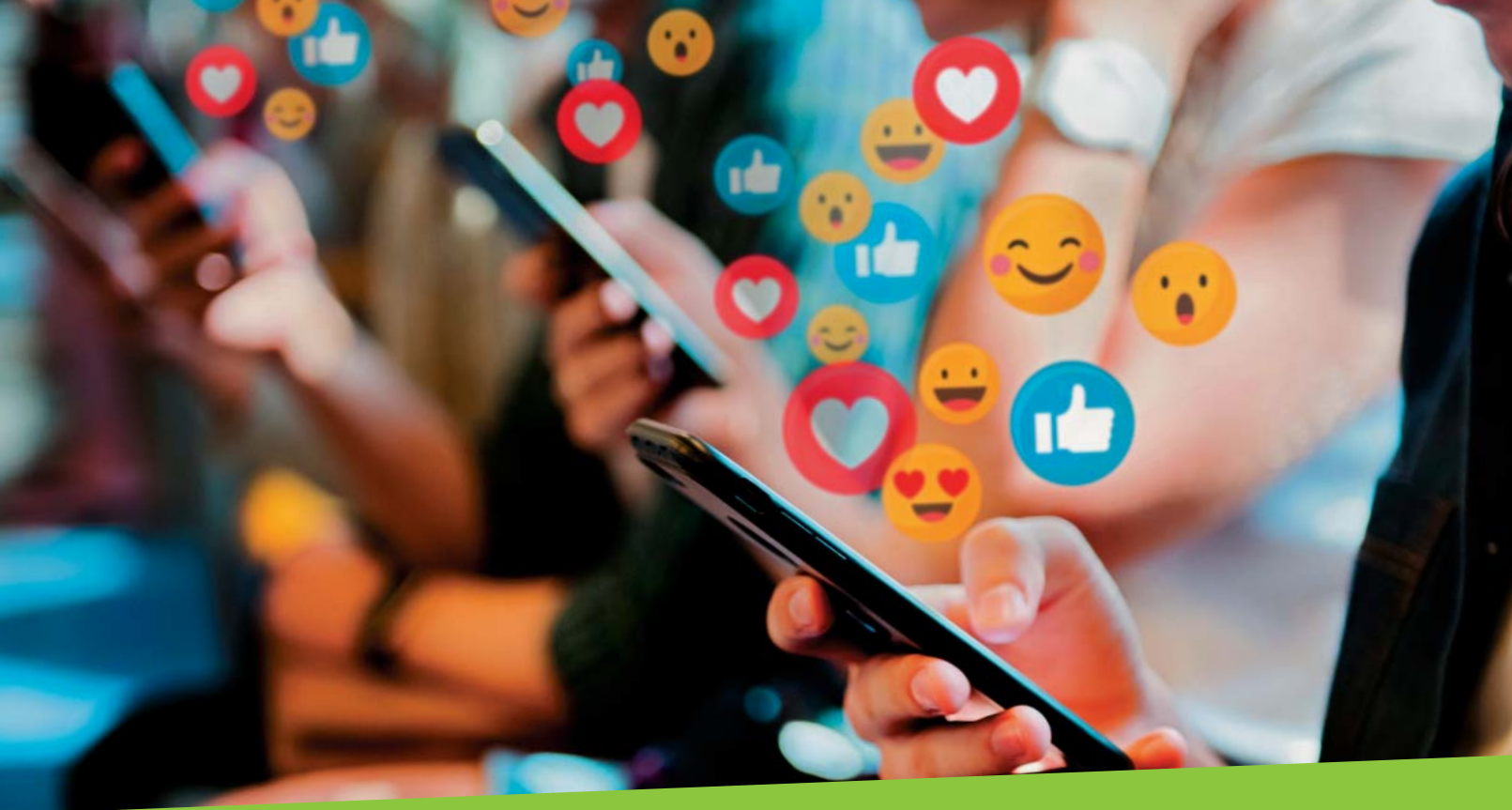
У XX ст. соціальні умови життя людини докорінно міняються. Ізоляція й усамітнення становлять небезпеку для суспільства. Починаючи з 1970-х років, традиційні форми сім'ї та шлюбу все більше поступаються місцем процесу індивідуалізації, в якому дедалі більшого значення набуває дружба у вигляді самостійно обраних стосунків й альтернативної сім'ї.

Не йди позаду мене, може,
я не вестиму тебе.

Не йди попереду мене,
може, я не піду за тобою.

Просто йди поруч зі мною
і будь моїм другом.

Альбер Камю

Щоб друзі не стали ворогами

Приказка про те, що в будь-якої медалі є дві сторони, говорить, що одна й та сама річ має як переваги, так і недоліки. Однак більшість речей мають не тільки чорну та білу сторони, а й світло-сіру чи навіть антрацитову.

Це стосується також соціальних мереж.

Я дуже комунікабельна людина, тому проводжу багато часу у своєму смартфоні. Утім, соціальні мережі можуть запропонувати й менш комунікабельним людям можливості для спілкування.

Сайти знайомств призначені не тільки для тих, хто прагне великого кохання, але й для тих, хто шукає однодумців. Дітям і студентам, ймовірно, відносно легко знайти нових друзів. Дорослим, які переїжджають, приміром, з одного міста в інше, це зробити значно складніше. Особливо, якщо вони не належать до якогось товариства чи не знаходять на роботі або

в громаді людей-однодумців. Тоді вони швидко опиняються на самоті. Навіть якщо набратися сміливості й прийняти чиєсь запрошення прийти в гості, то невимушена розмова на кухні навряд чи завершиться питанням: «Станьмо друзями?» Однак, якщо скористатися додатком, де всі зареєстровані користувачі шукають друзів, то зростає ймовірність того, аби завести з кимось розмову чи зав'язати знайомство. Навіть для екзотичних захоплень і сфер інтересів в Інтернеті існують канали й групи, де можна поспілкуватися з однодумцями й обмінятися думками.

Поділена радість – подвійна радість

Для підтримання контактів люди діляться своїми враженнями з іншими людьми в соціальних мережах. Виставляючи свої фотографії чи улюблені пісні, вони пропонують їх людям, які самі вирішують, чи переглядати їх, чи ні.

Навіть знайомі, з якими ви тривалий час не спілкувалися, можуть через вашу публікацію в Інтернеті отримати стимул зв'язатися з вами, залишивши свій коментар до фотографії чи пісні. І навіть якщо ви не одразу отримаєте відповідь, то будете в курсі подій та відповідно реагуватимете на переживання цієї людини під час наступної особистої зустрічі.

Хто багато ділиться, той багато втрачає

Утім, ділитися інформацією не завжди добре: наприклад, якщо з вами зв'язуються приємні на перший погляд незнайомці, то вони можуть виявитися шахраями, які створюють фальшиві профілі, аби отримати ваші особисті дані й фотографії, а потім розташовувати їх у неправдивому контексті й шантажувати вас як жертву.

Однак не тільки такі недруги можуть завдати вам страждань. Джонатан Гайдт, професор соціальної психології, з'ясував, що з 2011 року серед студентів зростає кількість тривожних розладів, депресій, самокаліцтв і самогубств. Дивлячись на ідеальні фотографії своїх знайомих, ми одразу ж порівнюємо себе з ними. Досконалі налаштування фільтрів дозволяють створити таку фотографію, на якій людина виглядає так, ніби її закріплював професійний візажист. Тоді навіть власне відображення у дзеркалі може здатися ворожим. І хоча постійно проводяться інформаційні кампанії, які виступають проти цих розмитостей і заохочують людей демонструвати свою природну красу в Інтернеті, справа не обмежується тільки зовнішністю.

Не всі фільтри видимі

Навіть люди, які не люблять виставляти глянцевої світлини, ніде не можуть з такою легкістю створити «ідеальний фасад» для своїх друзів і колег, як у соціальних мережах. А коли ви бачите, як люди постійно виставляють світлини своєї щасливої сім'ї чи займаються однією захоплюючою справою за іншою, то це

викликає у вас певне занепокоєння: «Чому у них такі ідеальні сім'ї?» або: «Звідки у них стільки енергії, коли я після роботи хочу тільки одне: поїсти і спати?» Ось чому іноді треба пам'ятати: ідеальні світлини – це свідомо підібрані моменти, які майже нічого не говорять про величезний простір між ними. Замість того, аби сприймати цей контент як істину й еталон, краще радіти тому, що мої друзі дозволяють мені ділитися щасливими моментами свого життя.

За ким я завжди сліду

Самопізнання – це перший крок до вдосконалення. Однак у майбутньому мені все одно не завжди буде легко підтримувати здорові стосунки з соціальними мережами. Звісно, і надалі траплятимуться ситуації, коли захочеться відкласти свій смартфон подалі, бо погані новини чи повідомлення про конфлікти мене просто гнітатимуть. Саме тому я ніколи не забуваю про одне: є Той, за Ким я хочу завжди йти, бо Його вплив на мене є виключно добрим, Його контент(зміст) є чистою правдою і Він ніколи не вилучить мене зі списку Своїх друзів, навіть якщо я помилково натисну не ту кнопку. Це – Ісус.

Ребекка Сіміонек

Фото: Monkey Business/stock.adobe

Ісус - наш найкращий Друг

Мати істинних друзів – це прекрасно. Вони поруч, коли потрібні. Вони вислуховують. Вони проявляють розуміння. Вони втішають і підбадьорюють. Вони кажуть правду, навіть якщо вона гірка. На істинних друзів можна завжди покластися. І все ж: навіть найнадійніший друг в якийсь момент сягає межі своїх можливостей.

А для Ісуса Христа не існує жодних меж. Він дарує Свої любов і турботу всім, хто приймає Його запрошення: *«Прийдіть до Мене всі втомлені й обтяжені, і Я облешу вас»* (Від Матвія 11, 28). Цей Друг – наш Спаситель. В одній з наших пісень є такі слова: *«В Ісусі лиш своє спасіння / і щастя я знайшов своє / Його любов дає натхнення, / а ласка сили додає»* (Пісенник № 426). Чи може земний друг запропонувати це? Це стало можливим завдяки жертві Ісуса на хресті. В Його слові й милості ми й сьогодні відчуваємо на собі наслідки Його великої любові до грішників. Після кожного прощення гріхів нас сповнює мир Воскреслого. Так, наш найкращий друг Ісус є також миротворцем. У Євангелії від Івана 14, 27 ми читаємо: *«Мир залишаю вам, Мій мир даю вам; не так, як світ дає, даю вам його. Хай не тривожиться серце ваше, і не страхеться!»* У світі немає істинного миру. Тому в ньому так багато страху й жахиття. Тільки людям, які сповнені миром Ісуса Христа, нічого боятися. Наш найкращий Друг дає нам поради, які ми неодмінно виконуємо. В Одкровенні 3, 18 читаємо: *«Раджу тобі купити від Мене золото, очищене огнем, щоб ти збагатів, і одержу білу, щоб зодягнувся, і не видно було сором наготи твоєї, і мастю очною помаж свої очі, щоб бачити міг»*. На противагу багатьом пропозиціям цього світу, Господь пропонує довічні цінності. Благо

нам, якщо скористаємося ними. Наш найкращий Друг – прекрасний Учитель. У Нього ми вчимося, як довіряти Богові й перебувати в постійному молитовному спілкуванні з Ним. Своїм служінням Ісус показує нам, як треба служити ближньому. Ми вчимося також тому, як правити з Христом. І якщо нам іноді важко застосувати на практиці те, чого навчилися, то наш найкращий Друг проявляє до нас терпіння і завжди готовий прийти на допомогу. Про те, що ми можемо покластися на Нього, навіть якщо не завжди розуміємо Його, розповідається в історії про одного солдата. Він спасався втечею від ворогів. У цій місцевості було чимало печер, і солдат з товаришами сховалися в одній з них, як тільки могли. *«Господи, допоможи мені»*, – затинаючись, благав один з воїнів. Він бачив, що вхід до його печери був досить великим, і вороги можуть одразу побачити його. Раптом він помітив, як маленький павучок почав плести павутину перед входом, і подумав: *«Невже Господь жартує зі мною? Павутиння має врятувати мені життя?»* Вороги підійшли ближче і схопили його товаришів із сусідніх печер. Тим часом павук закінчив свою працю, і солдат почув, як один з ворогів сказав іншому: *«Поглянь на павутиння – у цю печеру вже давно ніхто не заходив. І нам нема чого туди заглядати»*. Вони пішли далі, а воїн впав на коліна, просячи в Бога прощення за свою недовіру до Нього й дякував Йому за чудодійний захист. Дійсно, немає кращого Друга, ніж Ісус! Він супроводжує нас не тільки в добрі часи, а й тоді, коли ми переживаємо бурхливий час. До кого ж нам тоді звертатися? *«Христе мій, душі злетіти на Господне лоно дай, / де не віє грізний вітер, не шумить гірський ручай!»* (Пісенник № 302).

Фото: з особистого архіву

Юрг Збінден народився 30 січня 1958 року, раніше працював учителем початкових класів, а згодом страховим агентом. З 2018 року в сані Окружного Апостола він відповідає за території Андорри, Болгарію, Гібралтар, Італію, Кубу, Ліхтенштейн, Молдову, Австрію, Румунію, Сан-Марино, Швейцарію, Словаччину, Словенію, Іспанію, Чехію та Угорщину. Окрім того, він є членом Міжнародної координаційної групи Новоапостольської Церкви. Одружений, має двох синів і сімох онуків.

ПОРАДИ БАТЬКАМ

Як залучити дітей до громади?

Илл.: Andreas/stock.adobe

Церква, пов'язані з нею навчання і богослужіння, мають бути привабливим і важливим осередком для дітей. Але як домогтися цього? Діти - як і в школі - з радістю чекають на зустріч з іншими дітьми. Вони залюбки виконують різні завдання і допомагають організувати церковне життя. Якщо вони знаходять і те й друге в церкві, то з великою ймовірністю почуватимуть себе у ній комфортно і з задоволенням приходитимуть туди.

Усі заходи, спрямовані на формування у дітей мотивації, передбачають, щоб вони брали на себе відповідальність й отримували від цього радість. Будь-яка дитина наділена здібностями і сильними сторонами, їх вона може застосувати в громаді. Якщо їй дозволяють це робити і схвально ставляться до виконаної нею роботи, то привчають її брати на себе відповідальність, і виконання доручень буде для неї чимось неймовірним. Тоді дитина бачить, що вона важлива і що її цінують у громаді.

ЯК ЗАЛУЧИТИ ДІТЕЙ?

- **Допомога при зустрічі:** діти можуть надавати допомогу, підраховуючи кількість людей, які прийшли на богослужіння, або вітаючись за руку з братами й сестрами при вході в церкву.
- **Участь у богослужінні:** діти можуть зачитувати оголошення або виконувати Читання з Біблії, будуючи таким чином «місточок» між собою і дорослими людьми громади.
- **Шефська допомога:** коли діти підрастають і закінчують недільну школу, то починають відвідувати богослужіння; тоді корисною буде їхня шефська допомога: молода дівчина чи юнак може взяти на себе шефство над якоюсь дитиною, зустрічати її, сидіти поруч і спілкуватися з нею до і після богослужіння.
- **Молодь виготовляє подарунки для літніх:** діти можуть робити тематичні поробки в переднедільній чи недільній школі й після богослужіння дарувати їх братам і сестрам літнього віку. Так брати й сестри знатимуть, що діти навчаються на уроках недільної школи й водночас підтримують тісний зв'язок з ними.
- **Церковне кафе:** багато церков час від часу влаштовують пиття кави/чаю у церкві. Деякі діти можуть також взяти у цьому участь, спекти напередодні в суботу щось для цього чи прикрасити стіл.
- **Декорації вітваря:** два чи три рази на рік діти можуть разом з досвідченими дорослими створювати декорації для вітваря.

Наташа Вольф має педагогічну освіту, працює директором і вчителем початкової школи. У неї троє дітей. Вона працює в окрузі Роттвайль учителькою недільної школи і є диригентом окружного дитячого хору.

Фото: з особистого архіву

Святе Запечатання у громаді Тернополя

Свої перші у 2024 році богослужіння Апостол Будник провів у громадах округу «Україна-Захід». У неділю, 14 травня 2024 року, Апостол у супроводі відповідального за цей регіон окружного старійшини Биха відвідав громади Тернополя й Хмельницького. Уранці він провів богослужіння у громаді міста Тернополя, на яке були запрошені брати й сестри, а також гості осередка Бережани. В основу цього богослужіння була покладена біблійна цитата з 1-го Послання Апостола Петра 5, 10: «А Бог усякої благодаті, що вас покликав до вічної Своєї слави у Христі, Він Сам, коли постраждаєте трохи, вас удосконалить, утвердить, зміцнить, утривалить».

Тернопіль. Громада під час богослужіння

людям Євангеліє і чинити діла любові. А якщо доведеться постраждати за Ім'я Господнє, то для того, аби Він нас «удосконалив, утвердив, зміцнив й утривалив».

Під час цього богослужіння Апостол звершив Святе Запечатання дворічного Тимофія, сина священника громади Биха Степана. Шляхом молитви й покладання рук Апостола Тимофій прийняв дар Святого Духа, Який,

Тернопіль. Фото на згадку

Фото: НАЦ Україна

Тернопіль. Апостол Будник за вівтарем

На проповіді Апостол, зокрема, сказав, що все, що маємо в земному і в духовному житті, ми завдячуємо Божій благодаті. На все Божа благодать й без Божої благодаті усе є нічим. З благодаті Бог вибрав і покликав нас, аби ми у статусі первенців осягнули Його вічну славу. Тому вже сьогодні ми величаємо, хвалимо й славимо Бога як словами, так і ділами, беручи приклад з нашого Господа Ісуса Христа. Попри будь-які перепони, нам належить свідчити

Тернопіль. Під час Святого Запечатання

як і таїнство хрещення Водюю і Святе Причастя, є запорукою спасіння і вічного єднання з Богом у славі. Це священнодійство викликало у присутніх велику радість. Адже громада поповнилася на ще одного брата по вірі. Після богослужіння брати й сестри довго не розходилися, спілкувалися з Апостолом та один з одним. Гості особливо цікавилися в Апостола новоапостольською вірою, ставили йому запитання, які цікавили їх.

Богослужіння Апостола Будника у громаді Хмельницького

Хмельницький. Апостол Будник за віттарем

У другій половині цього ж недільного дня Апостол провів ще одне богослужіння у громаді міста Хмельницького. В основу цього богослужіння він поклав біблійну цитату з Євангелія від Івана 3, 17: «*Бо не по-слав Бог у світ Сина світ засудити, лише ним – світ спасти*». На це богослужіння були також запрошені брати й сестри, а також гості громад Дунаєвець та Кам'янець-Подільського. У своїй проповіді Апостол, серед іншого, вів мову про Божі суди. Він, зокрема, сказав, що люблячий Бог є водночас Богом-Суддею. Суди – це частина Божого плану спасіння. Кожній людині доведеться стати перед Божим судом. Людина, яка за свого земного життя не прийняла Божий суд через Його слово і не зазнала помилування, потрапить на суд під час Другого Пришестя Христа. Адже ще в Апостольському Символі віри значиться, що Христос, Який знаходиться по

Хмельницький. Громада під час богослужіння

Хмельницький. Громада під час богослужіння

правici Отця, прийде вдруге, аби судити живих і мертвих. Вірні, які з вірою очікують на Господа, можуть з упевненістю йти назустріч цьому судному дню, сподіваючись виявитися серед тих, яких Господь оправдає і візьме до Себе. Під час Тисячолітнього Царства миру, Церква-Невіста, царське священство, разом з Царем Ісусом зроблять Євангеліє доступним для всіх людей. І кожна людина матиме можливість повірити в Христа. Майбутнє усіх людей, які не поєдналися з Христом під час Його Другого Пришестя у статусі царського священства, вирішиться на останньому суді, де позиція, яку вони займали по відношенню до Ісуса Христа та віра у Нього, будуть визначальними, чи увійдуть вони у нове творіння для вічного життя чи ні. На це богослужіння наші брати й сестри запросили чимало гостей, які уважно слухали проповідь Апостола і після богослужіння ставили йому багато різних питань про новоапостольську віру. На прощання зробили спільне фото на згадку.

Хмельницький. Спільне фото на згадку

Про знищення ворогів

Один король послав свого полководця з військом у табір ворогів і звелів: «Ідіть і знищіть моїх ворогів!» Вони вирушили в дорогу. Минуло чимало часу, але цар не отримав жодної вістки. Тоді він послав гінця, аби довідатися, що трапилося.

Коли гінець дістався ворожій території, то натрапив на табір, звідки ще здалеку долинав веселий гамір бенкету. Воїни короля і ворожі воїни сиділи разом за столом і бенкетували.

Гінець підійшов до полководця свого короля і передав йому послання: «Ти не виконав наказу короля! Ти мав знищити ворога. Натомість ви сидите за одним столом і бенкетуєте».

Полководець здивовано подивився на гінця й спокійно відповів: «Авжеж я виконав наказ короля. Я знищив ворогів – я перетворив їх на друзів!»

Автор невідомий

ВИХІДНІ ДАНІ:

Часопис «Наша новоапостольська сім'я», № 3, 2024 р.

Засновник: Релігійна організація «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Україні», проспект Тичини, 18-А, м. Київ (за дорученням Міжнародної Новоапостольської церкви, м. Цюрих, Швейцарія).

Адреса редакції: вул. Збаразька, 8а, 46002 Тернопіль, Україна; тел./факс: (+380352) 524732; p.bich@nak.org.ua сайт: nak.org.ua;

Головний редактор: Будник Анатолій Феодосійович

Відповідальний редактор: Бих Павло Євгенович

© **Видавництво:** Фрідріх Бішофф Гмбх, м. Франкфурт-на-Майні/Німеччина;

Друк: ТОВ «Терно-граф», вул. Текстильна, 18, 46020 м. Тернопіль, Україна; тел. (0352) 51-91-65, 51-91-64; e-mail: terno-graf@ukr.net

Наклад: 350 прим. (українською мовою).

Часопис поширюється безкоштовно серед парафіян Новоапостольської церкви та зацікавлених осіб.

Ми з вдячністю приймемо пожертви на видавничу діяльність.

Отримувач платежу: Релігійна організація «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Україні», проспект Тичини, 18-А, м. Київ.

Банківські реквізити:

IBAN р/р UA86320984000002600524 0016749 в АТ "Прокредит Банк", МФО 320984, ЄДРПОУ 14301165;

або IBAN р/р UA77 322669 0000 2600 130 023 5975 (UAN) в АТ «Ощадбанк» м. Київ, МФО 322669

Призначення платежу: добровільні пожертвування від ...

© Цей часопис і всі опубліковані в ньому матеріали захищені авторськими правами.

На повний або частковий передрук матеріалів, а також їх будь-яке копіювання і поширення вимагається дозвіл видавництва.